

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 8 Kor.
Fél évre . . . 4 "
Negyedévre . . . 2 "
Egyes szám ára 20 fill.

Előfizetési díjak a kiadó-
hivatalba küldendőek.

BUDAFOK ÉS VIDÉKE

Hirdetési díjak:

Egész oldal . . . 32 Kor.
Fél oldal . . . 18 "
Negyed oldal . . . 10 "
Nyolczad oldal . . . 6 "
Tizenhatod oldal . . . 3 "
Nyilttér sora 60 fill.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS VEGETARTALMU LAP.

Megjelenik minden vasárnap

Felelős szerkesztő: KLÉGER BÉLA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budafok, Fő-uteza 119. szám.

Feltámadott!

Ne olvasson tovább az, ki a czim után indulva tulzott, áhitatos, a látzatot, a külszint kereső csalóka szavakat vár. Csalódnának azonban mindnyájan, kik a vezérszó után ítélve, azon hitben lennének, hogy az ünnepek alkalmából vallás, vagy erkölcs-tani igéket, oktatásokat fognak látni. Sem egyik, sem másikat . . .

Feltámadott! . . . hangzik a katolikus Magyarország legkisebb falvában is, de ez egy szó körüljárja az egész földtekét, a világot, s az emberek milliói és milliói áhitattal, ihlettel, majdnem öntudatlanul, de annál igazibb őszinteséggel rebegik örömpesve, hogy: feltámadott . . .

A gondolkodó, a tudományoknak, a kézzel fogható valónak élő elme először gúnymosollyal ajkain kétségbe vonja e szót, mert tana szerint feltámadás nincs, legfeljebb „átköltözés“, vagy teljes „megszűnés.“ Majd látja embertársainak hódoló imádatát az egy igaz Isten templomában; előtte vannak az ima által szinte a megdicsőülésig fölmagasztosult arcvonások; elfogadhatatlanul szemlélnie kell az őszinte, megtört bűnös imádkozása után arcvonásain megjelenő krisztusi

nyugalmat, s lehetetlen megilletődés nélkül szemlélnie az ártatlan gyermekek, szüzek és ifjak kezein visszatükröződő, kifejezetlen reményt az ismeretlen, a magasból jövő, a földi boldogságot magában foglaló eszményi jó iránt.

Feltámadott! . . . Egy szó a sok ezer és ezer között, melyet azonban — különböző nyelven bár, — de gyarlóságunkat, az emberiséget magában illetve, magán foglaló, összvilágon mindenütt hallunk és hallhatunk, mint olyant, mely megnyugvást ad a jelenben, bizalmat a jövőben és reményt, hitet a földöntúli boldogságban.

Jeleztem azonban, hogy nem valóságos cikket írok, s tudom, hogy mármár vannak, kik vesztették bizalmukat. Visszakérem, visszahívom őket.

Ki is támadott föl? Az ige, az eszme, a minden jó, a tökéletesség példánya, megtestesülése, a názárethi Jézus . . .

Rossz a czim, melyet választottam, mert ennek kellett volna lennie, hogy: „Elmőlkedjünk,“ A feltámadás a végezel, mely előttünk kell, hogy legyen, mert ez uton reánk már csak a végtelen, az örök, „jó“ vagy „rossz“ vár, melynek elképzelésénél — bár ez lehetetlen — önkénytelenül borzadály fut el. Miért? Mert félünk, mert

méltón rettegünk az utolsó pillanatok után még reánk váró pártatlan bíró, a Mindenható ítéletétől . . .

A feltámadás hite, illetve az ezen alapuló tudat tárgyilagossá teszik az ezen problema fölötti gondolkozást. Feltámadunk, mert egyaránt — protectió nélkül — fognak fölöttünk itélkezni, nem a testet, csupán a mérleget lenyomó munkásságunkról.

E feltámadás nem egyes kasztok, nem hivatalnokok, nem az egyes jobb módúak ünnepe, de az összes emberiségé.

Ez eszme megtestesítése az örök jónak, pallósa a gonoszság, az erkölcs-telenségnek. Ugyanis miért támadunk fel? — Jutalmunk vétele és bűneink megtorlása végett.

Ennek a simbóluma a husvétii örömmünnep a vallási életben.

Ne hagyjuk ezt csak tisztán vallási nap emlékévé tenni, a tövis koszorus feltámadott imádató emlékére szálljunk magunkba, legyünk „Isten képerre teremtettek“, iparkodjunk testben, lélekben olyanokká lenni, hogy majdan az angyali kúrtharsonára lendő ébredésünkkel lelkünk örömmel fogadja testünket, mert a földi bűn, a por salakjából: *örökre feltámadott.*

K.

A „Budafok és Vidéke“ tárczája.

Husvétra.

Felfeszíték a szent vértanút,
Vége! — minden azt gondolá
Koporsóba belefektették,
S követ gördítének reá.
Körüllötte fegyveres örök,
Kezökben fényes szuronyok. . .
Megrémültek a tanítványok,
És sirtak a szent asszonyok.

De a szent husvétnak reggelén
Széttört a bilincs és lakat;
Fehér ruhás férfiak szólnak
Vigasztaló szavakat.
Eltűnt a kő a koporsórol,
A zsoldos had mind elszéledt. . .
Ármányon győzött az igazság,
És a halál az élet. —

Szent Igazság! hányszor voltál már
Az életben eltiporva!
Hányszor tett a zsarnok hatalom
Nagy követ a koporsódra!
Hányszor álltak fegyveres örök
Sirodnál, hogy fel ne kelhess,
És a hívek lelki öröme
Ne lehessen soha teljes!

Hány Kaifás emelt ellened,
Főpapszájjal hamis vádat!
Írástudok mily buzgalommal
Készíték a keresztifádat!
Bérért hányszor tesz szolgálatot
Ellenidnek Júdái csók!
S miként lesznek híveidből is
Mesteröket megtagadók!

S ah! hányszor kövezte meg a nép
Azt, ki a népért szenvedett?
Egyik nap, kiáltva hozsánát,
A másikon „feszítsd meg“-et!
Csoda-e így, ha az igazság
Folyton vérzik ezer sebből,
S a kereszt, melyet hordoznunk kell,
Vállainkon nem könnyebbül?

Szent Igazság! báresak teneked
Minél többet szolgálhatnék!
Mert a te igédet hordozni
Lelkemnek nagy gyönyörűség.
Imádlak tégedet, mióta
Lételedet megismerém.
Veled élni s érted meghalni
Előttem legszentebb erény.

Karikó János.

A fistula.

Fanda Pálnak egy csunya, gennyes fistulája volt a térde táján. Eleinte házilag kurálta s e végett összeolvasott minden-féle orvosi könyveket Lakótársa: Poldi orvosnővendék volt, szigorlatokra készült s mert ép' a sipolyok kórtanát tanulta, Fandának a fistulája kapóra jött, Ma este se csináltak egyebet, mint elméletileg bonezolgatták azt a nyilt sebet.

Ez különben nem volt az első ilyenfajta „tanulmányest“. Poldinak gyenge volt felfogása s Fanda felebaráti szeretetből mindig vele tanult; — sokszor késő éjszakán magyarázott neki. „Szegény, sajnálom, nehéz a feje“ — mondogatta s félrelökve saját jogi könyveit inkább az orvosiakat bujta. „Milyen érdekes, mennyivel szebb dolgok ezek!“

A fistula azonban még sem akart begyógyulni; — oserálni kellett.
— Ne — ne tessék hozzányulni, előbb

lerajzolom, megmagyarázom — hol és milyen mélyen kell vágnia — szólott Fanda, megragadta az orvos kezét. Ceruzát vett elő s pár percz alatt olyan „fistula ábrát“ pingált egy tenyérnyi papírosra, hogy a doktor csak úgy ámul, bámult. A fistulának ilyen tökéletes patológikus leírását még senki sem adta.

— Hát orvos ön? — kérdezte a sebész.
— Csak passióból. . . mellékfoglalkozás,
— felebaráti szeretetből, — tulajdonképen jó-gász vagyok.

Poldi vizsgáit nemsokára fényesen tette le s nagybüszkén utazott haza. Fanda napokig drukkolt érte, pedig senki sem kérte fel erre.

Aztán új lakótársat keresett. Egynek sok a labkér, no meg tanulni is jobban tud, ha mellette más is foglalkozik. — Carapenot, a szegény technikust vette maga mellé. „Ez is nehéz fejű, — agyonkinozza magát“ . . . s a legnagyobb gyötrelmet állotta ki Fanda Pál, midőn esténként jogi jegyzetei előtt ülve — látta, hogy a társa egy mértani feladatot sem tud megoldani.

„Segítsék?“ . . . kérdezte s ezentul minden este együtt tanulták a magasabb aritmetikát, a legnehezebb konstrukcionális tanokat. „Hiszen ez gyönyörű tudomány!“ — kiáltotta inkább azért, hogy Carapenoba kedvet öntsön a dolgok iránt, s ott hagyva jogi könyveit, társának szentelve minden idejét, a technikába mélyedt, „Micsoda feladatok, — complicatiok, — valóságos élvezet megfejteni!“ Carapeno már régen aludt, míg Fanda ott gubbasztott hajnalig a feladat mellett, melynek megoldása izgatta, érdekelte s megörvendeztette, ha társának sor-sán könnyíthetett vele.

— Isten veled — mondotta Carapeno, mikor jeles vizsgák után elutazott. Legalább elbucszott, Poldi még ezt sem tette meg.

Fanda ismét magára-maradt.

Budafok község 1901. évi költségvetési előirányzata.

(Folytatás.)

VIII. a) Külön kivetésekből fedezendő kiadások:	
1. Plébános évi párbér	3300 k. — fil.
b) Rendkívüli kiadások:	
IX. Előre nem látottakra	
2000 k. — fil.	
X. Népszámlálási költségek:	
a) Irodai kiadások	50 k. — fil.
b) Számláló biztosok díja	400 » — »
c) Szállítási költség	50 » — »
Összesen	500 k. — fil.
XI. Kőbányai óvoda épület tetőjének újból leendő zsin-delyezésére	
1000 k. — fil.	
B) Átfutó kiadások:	
XII. Toloncz-költség	
1029 k. 82 fil.	

A most fölemlített kiadási tételekkel be van fejezve Budafok község ez évi költségvetési előirányzata. Ezen tételeknél csupán a IX. czím alattinal constatalható azon az egész költségtesten áthuzódó hiba mely mint már több ízben jeleztem, egyedül és kizárólag a képviselő testületet terheli hogy, t. i. az előirányzati összeg nem felel meg a tényleg szükségelt kiadásoknak. Ha az elmúlt év számadási főkönyvét vizsgáljuk tapasztalni fogjuk, hogy ott is az »előre nem látott« kiadási tételnél 2000 K. előirányzati összeggel szemben annak 3-szorosát is meghaladó összeg adatott ki. De miből? merül föl önkénytelenül a kérdés. Hát bizony kérem az csak úgy történhetik hogy egyes kiadási tételek nem lesznek kiegyenlítve, vagyis maradnak hátralékban. Igen ám, de ezt előbb utóbb mégis csak ki kell fizetni még pedig busás késedelmi kamat és rengeteg végrehajtási díj felszámításával, Nem lévén azonban meg reá a fedezet természetes következménye egy pótköltségvetés. Kinek csak halovány jelentése van hogy ez mi, az tudni fogja hogy Budafok község háztartásában egy pótköltségvetés és a vele járó pótdátó kivetési munkát legkevesebb egy havi munkaidőt igényel egy embertől. Ily szeszélyen alapuló munka teljesítésére azonban rendes erő nincs. Következésképpen egy munkaerőnek ideiglenes sok költséggel járó alkalmazása, mért egy-két havi időre sokkal költségesebb megfelelő egyént találni, mind allandóra. Nehezíti a hely-

zetet, hogy az így alkalmazott egyén teljesen idegen, a helyi viszonyokkal ismeretlen levén, a kivetéseket a sok hasonnev között tévesen teljesíti, mi az adózó közönség körében elégtelenséget, hiábavaló zaklatásokat eredményez és rendszerint a helyhatóság, az előjáróság rovására, holott az annak egyáltalán nem oka.

De még ez nem minden. Van még a pótköltségvetésnek egy óriási nagy hátránya, mely mintegy megbénítja az egész pótdátóügyi kezelést. Ugyanis az, hogy a pótköltségvetésre elkerülhetetlen szükség van, rendszerint az év közepén vagy később tűnik ki, s az annak jóváhagyásával járó hozadalmas eljárásnak eredménye az, hogy az így megállapított pótdátó kivetni, a felek könyvecskéjébe előírni, a főkönyvet lezárni azon évben nem lehet, s így előáll azon abszurd állapot, mi a f. évben leendő pótkivétel után majd látható leendő, hogy az 1901 évi községi pótdátó m. j. d. 1902-ben fogják kivetni legnagyobb épülésére és örömeire adózó közönségünknek, kik közül a f. évben majd egy sem fogja tudni, hogy tulajdonképpen mennyivel tartozik, s mindenesetre nagy lelki gyönyörűséget fog okozni mindnyájunknak, ha a jövő évben a végrehajtó fogja tiszteletteljes látogatását tenni figyelmeztetve kellemes helyzetünkre, hogy adónkkal hátralékban vagyunk. Az is megtörténhet, hogy ezzel ellenkezőleg többet is fizettünk, mint amennyit kellett volna, mi tekintettel arra hogy mindanyian töképezések vagyunk önértékünket csak növelni fogja, bár magam részéről igen szívesen lemondok róla.

B.

H I R E K.

— **Boldog ünnepeket kívánunk lapunk t. olvasóinak.**

— **Előkelő vendég.** Előhaladottságunk már nem a mi titkunk. Azt, hogy egy község sok jóakarattal sok igyekvéssel és sok áldozattal városokat birt elhagyni, tudják már nem csak a megyében, de az országban is. Bizonyítja ezt, hogy a budafoki vízvezeték és villamvilágítás tanulmányozására Segesvár szabad királyi város polgármestere volt folyó hó 4-én körünkben, hogy az itt szerzett tapasztalatokat otthon felhasználhassa. Egy egész napot töltött itt a pol-

„Nem töröm a magányt, nincs a kivel vitatkozom, — pedig jogi témák csak így érnek valamit. Az egész lakbért lefizetném csak valami jó fiút kapnék! — sóhajtott. Pubi Béla volt ez a jó fiú. Bölcsészeti doktorunk készült. „De micsoda nehéz fejű ember! — „Hát nem érted? . . . az inductiv és deductiv módszerek, . . . olyan egyszerű! — Megmagyarázom? . . . kérdezte Fanda újra az ő részvételjes hangján. A filozófiával maga is szívesen foglalkozott s végre akadt valaki, kinek egy csapással előadhatta saját teoriáját is. „Az én mint nem én“ címen felállított tételéről. Ez mindjárt első este történt s azután is folytatódott, hiszen „szegény Pubi ezt sem érti, — azt sem érti.“

Pubi azonban írásba szedte a hallottakat, saját neve alatt kiadatta s midőn az egyetem bölcsészeti katedrája megürült, dr. Pubi volt az egyedüli, kit a közvélemény e helyre méltónak talált. Milyen büszke volt e választásra Fanda! Maga is cikket írt lakótársa érdekében, bölcsészeti álláspontját egy támadással szemben védelmezte, — ugyanazt mondva el, a mit az már előbb tőle ellopkodott. Sőt mélyebb, felfogásban eredetibb tudott lenni.

— Az első utazó már megjelent — mondták rá mindenütt.

— De hiszen te jogász vagy, mit fecseled ilyenre az időt? — korholta egy ismerőse Fandát.

— Hát mindent csak önmagunkért? Felebarátunkért semmit? — válaszolta. Büszke volt, hogy Pubiért egy követ ő is megmozdított, s az emberek szemében nem a kárörömet hanem az irigységet látta. Mert hogy el ne felejtsem, Fanda fogalmazó volt a belügynél. Kik utána jöttek, most jóval előtte voltak. Csak ő maradt hátra, mert nem volt meg a kvalifikációja. Legutóbb is mellőztetett, — egy

rongyos vizsgája hiányzott csupán az a bizonyos, melyre már évek óta készült.

„De meg lesz, meg lesz!“ s fájdalomában önvizsgálatásul olyan sokszor eldarálta ezt, hogy senki sem hitte el „Hányszor becsapott már minket!“

Ez idő tájban ismét lakótársat keresett. A véletlen műve volt, hogy ép' egy jogászkára talált. Firaknak hívták, szintén a belügynél — gyakornokoskodott s vizsgára készült, ugyanarra, melyet Fandának is annak idején kellett volna letennie.

— Ezek lesznek oszt az élvezetes „esték!“ — s alig várta hogy Firakkal együtt tanuljanak, hogy őt mint jóval fiatalabbat oktathassa, vezetesse. Így ő is haladni fog mellette s amihez eddig egyedül nem volt elég kitartása. — egymásiránti jószándékkal együttesen fogják elvégezni Mintha már is kezei között volna a vizsga sikere!

„De kérlek, — badarságot beszélsz! A magán tulajdon jogosságát is kétségbe vonod? No hallod? Másoknak az ilyesmiket megboesztanók, de egy jogász efféléket nem állíthat soha! — Önnök édes uram nehéz a feje, — ön egy kicsit hülye . . .“

Fanda azt hitte, hogy rögtön kővé mered. Firaknak indultas hangjától ijedt-e meg, vagy pökhendi itélkezésétől riadt-e vissza? . . . maga sem tudta. E vádban nem az volt lesújtó, hogy ő hivatástalan jogász, hanem az, hogy ezt két nap alatt egy gyermek vette benne észre, holott ő harmincz éven át ennek tudására nem ébredett. De mintha a hivatás kérdésével nem is törődött volna soha? Azt hitte hogy minden jóra hivatottak vagyunk, csak legyenek, kik munkánkban segítsenek.

S a mint így töprenkedett, újra látta maga előtt szemben ülve, maga mellett — jobbról, balról — azt a sok „nehéz fejű.“ . . .

gármester többnyire Varga József mérnök kalauzálása mellett és a látottak felett elragadtatásának többször adott kifejezést és kijelentette, hogy nagy városaink között igen soknak előtte van községünk. Örülünk a látogatásnak és örülünk a dicséretnek is — hisz' megszolgáltuk.

— **Vörösmarty ünnepély.** Volt már alkalomunk jelezni, hogy irodalmilag és művészetileg rendkívül érdekes estére lesz kilátásunk. Mődunkban van a társas- és olvasó kör meghívóját ez alkalommal közölni. »Meghívó. A budafoki társas- és olvasó kör f. évi április hó 13-án a Bleicher-féle »Erzsébet« szállodában, a Vörösmarty szobor alap javára Rákosi Viktor és Sziklai Kornél urak szíves közreműködésével Vörösmarty ünnepélyt rendez a vigalmi bizottság. Kezdeté 8 órakor. Belépő díj személyenkint 2 korona. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugtáztatnak. A villamos vasut 20 percenként közlekedik.« A kitűnő író és művész iránti tiszteletnek és szeretetnek jele, hogy az ünnepélyre már a jegyek legnagyobb részét lefoglalták, és így igen valószínű, hogy a kegyeletes célra szép összeget fog juttathatni a buzgó és hazafias rendezőség.

— **Megsemmisített lelkészválasztás.** A biai ev. ref. lelkészi állásra erős párt küzdelem után a hívek többsége Barkász Kálmánt választotta meg a múlt évi november 11-én 20 szótöbbséggel. Azonban a kisebbség megfellebbezte a választást s ennek következtében az meglett semmisítve márczius 26-án. A fellebbezésben felhozott egyéb vádak mind figyelemem kívül hagyattak, csupán alaki hiba miatt történt a megsemmisítés, a mennyiben nem lett betartva a szavazásnál a törvényben előirt egy órai záridő. A hívek többsége el van keseredve az eljárás felett, mert a választás alkalmával a választók és bizalmi férfiak pártkülömbőség nélkül egy nyilatkoztak hogy minden szavazni akaró leszavazott; nem is tudnak a fellebbezők egy lekészt szavazót sem megnevezni. Ámde a kisebbségben maradt párt vezetői visszaéltek a választás vezető bizottság jóhiszeműségével, jóváhagyó nyilatkozatuk daczára beadták a fellebbezésben a záróra megneemtartását; kompromitálták a köztisztletben megőszült bizottságot és kitétek az Egyházat az új választással bekövetkező újabb izgalmaknak.

Poldit, ki már királyokat orvosol. Carapenot, ma ez az ország leghíresebb mérnöke. Pubit, a doktort, rektort, bölcsészt, akademikust, rendjel tulajdonost és így tovább: a gyógyszerészt zenészt, színészt és a vegyész, kit még az alkimiára is oktattott. „S ti többiek mind, kik tőlem nyertétek az inspirációt, belétek leheltem a lelket, a szellemet, akkor mikor elkalódnótok a legkönnyebb vala. Mig ti nagyra nőttetek, — én napról-napra kisebbedtem.“ . . .

Válaszolni akart a támadásra, álláspontját társa előtt szerette volna kifejtetni — de elkészt vele. Firak dühösen elrohant, egyedül hagyva őt.

E pillanatban hasító fájdalom fogta körül testét. Mintha ott a terde táján az a régi fistula újra megnyílt volna. De csalódott. A sebnek még a forradása is elsimult. És mégis honnan e metsző szenvedés? „Rosszul rajzoltam volna le? — mélyebb volt a seb? — benne maradt a gyökere? Csak külsőleg gyógyult volna meg?“ — Majd melléhez kapott, úgy szorította mindkét kezével, úgy fájt, úgy sajgott benne. Ott lappangott. ott maradt a fistula gyökere a — szivben.

Firaknak durva támadása ép' azt a esatornát zárta el, melyen át a legtisztább felebaráti szeretetet kínálta neki. És az acsúggeteg érzés, mely e csodás lelki válság nyomán fakadt, talán minden energiáját összetörte.

Segítség! . . . kiáltotta valami különös hang a lépcsőházból. Fanda felriadt a hívó szóra. Minden részvét, melyet önmaga iránt a letűnt percek alatt érzett — szétfoszlott, mihelyt másnak baján enyhíteni kellett . . . Valaki lezuhant . . . talán éppen Firak . . .

Fanda kirohant a szobából; ott hagyta a corpus jurist, ahol évek előtt felütötte.

Talán úgy is maradt örökre! . . .

Dr. Kupcsay Felicián.

— **Baleset.** Lapunk főszerkesztője e hó 5-én nagypénteken a szerencsés véletlen folytán mekkülts csak meg súlyosabb sérüléstől. Egy rokonát volt látogatni a fővárosban, és a szobában csintalan gyermekektől elébe tett tárgyban megbotolva földre esett. Agyrázódás gyorsan muló tüneten kívül karján könnyebb zúszódást szenvedett.

— **Eljegyzés.** Balogh Antal okl. jegyző eljegyezte Jäger Lenke állami tanítónő úrhölgyet Budafokról. Gratulálunk!

— **A villamos mint guillotin.** A budafoki villamos sem hitte volna, hogy alkalma lesz valaha a francia rémuralom rém eszközének, a guillotinnak babéraitra pályázni. Pedig így történt. Egy a munkásosztályhoz tartozó, még eddig ismeretlen kilétű egyén úgy találta, hogy már eleget tett mindennemű kötelességeinek ebben a siralom völgyében és meg akart halni. Valószínűleg tudta azonban, hogy nagy ut áll előtte, míg a másvilágra ér, azért betért Bereczky vendéglőjébe, és szívesítőül egy pohár bort rendelt magának. Itt van, kifizetem az utolsó pohár boromat! Szólt, mikor letette az árát és távozott. Budafok felől gyors rohanással közelgett a villamos. A hold a vágányra vetette a ház sötét árnyékát. A mint közvetlen közelbe érkezett a villamos, hirtelen letérdelt az életunt és a vágányra fektette a fejét. Simon Miklós kocsi vezető az árnyéktól mitse látott, csak gyenge zökkenést éreztek a kocsin levők, s mikor ennek okát keresték, ott találták az öngyilkost. Fejét tökéletesen leszelték a kerekek, oly tökéletesen, hogy Marat és Robbespierre, a guillotin helyett okvetlenül bevezették volna a villamost, ha akkor lett volna — villamos

— **A vigyázatlanság áldozata.** A gyors hajtás, különösen a házak között, tilos dolog. De hát erről a kocsis urak tudomást egyáltalán nem vesznek, vagy ha tudják, azért is megteszik. Mihelyt a bakra ülnek, úgy érzik, hogy élet és halál urai és nekik nem parancsol senki. Kozarovic Tamás battai fuvaros is ezt gondolta valószínűleg folyó hó 2-án, a mikor eszeveszet módon hajtott végig a Fő-utcán. Így történt azután hogy Sinka Istvánnak 5 éves kis fia József, a ki az uton keresztül tippegett, a kerekek alá került. Igazán csak a gondviselésnek köszönhető, hogy a kis fiucsának a nagy ijedségen és néhány csekély horzsoláson kívül egyéb baja nem történt. A fuvaros természetesen el akart hajtani, de ebben megakadályozták. Ha méltó büntetését elveszi, talán észére tér, és máskor nem fog a gyors hajtásával szerencsétlenséget előidézni.

— **Elővigyázat sohasem árt.** (Beküldött.) A villamos vasut ki- és behaladó kocsijai Budafok kezdete megálló-helynél rendszeren találkoznak. Ez, valamint az a körülmény, hogy itt van a szakaszhatár nagyban hozzájárul ahhoz, hogy rendkívül nagy a fel- és leszálló utasok száma. A mint az egyik kocs megérkezik, egymás hegyén hátán rohanják meg, nem törődve egyáltalán azazal, hogy csak a szerencsés véletlennek köszönhetik, ha éppen jutnak a kocsira, mert az ugyanekkor beérkező másik kocs akármelyiket fellökheti és elgázolhatja. Az utazó közönség mindig türelmetlen volt, az is marad, ebből ki nem gyógyítja semmisen. Az intéző köröknek kell hát számot vetni ezen körülménnyel és egy igen egyszerű intézkedéssel minden balesetnek elejét lehet venni. Azt kellene elrendelni, hogy a második kocs csak akkor mehet be a szabad vágányra, ha az első kocs utazói már fel- és illetve leszálltak és a kocsi vezető már az indulást jelezte. A forgalom hátrányára nem lehet ez a félpercnyi késés, viszont a közönség megoszlik, a később beérkező kocsira várakozó utasok nem fognak tolongani, de ha már meg is történik, az ezalatt elinduló kocs helyén, a szabad sín páron elég tér marad a közönség számára. A közönség érdekében kérjük a villamos vasut igazgatóságát, vegye fontolóra e kérdést és ne higgye, hogy az elővigyázat ártani fog.

Husvételi emlék.

— Elegia. —

Ott csüngtem karján édes jó anyámnak
'S gyermek-szememből könyek' árja folyt
Emlékszem rá: harangok kondulának
Szegény szomszéd Ilonka halva volt,
Ugy fájt, hogy a kis szende játszó-társnak
Holtak hónapban esendes gödröt ásnak;
'S hogy alkonyán a Husvét ünnepének
Fölötte esendült méla síri ének.

Én jó anyám, azt kérdezem te tőled:
— Mert már a gyermekeknek így szokás. —
Ha szép Ilonkánk nem jő' vissza többet:
Kié lesz a sok szép himes tojás!
Piros topánja hófehér ruhája,
Mit most kapott 's oly szépen illett rája!
Síró babája és a kis báránka
Kié lessz: ha nincs már többé a lányka!!

Emlék'szem rá, hogy ajkad azt felelte
Kérdéseimre édes jó anyám:
Az égbe szállt Ilonka tiszta lelke
A szép Husvét mosolygó hajnalán.
A mit kedvelt, míg itt körünkbe éle:
Mind elrepült 's elszállt az égbe véle,
Hol gyermekek többen is játszadoznak
Serg'ében a mosolygó angyaloknak.

Mily' szép lehet — mondám — ott fenn a játék!
Mily szép lehet az égen, jó anyám!
Hol mindenütt mosolygó angyalt látnék!
'S Ilonkát is fölismerném talán!
Kisérj el engem', jó anyám, odáig!
Még fent a nap! nem késünk ott sokáig!
Menjünk anyám! ha majd elébe lépünk:
Szegény Ilonka úgy örül mi nekünk!

Te jó anyám, szavamra nem feleltél;
Csak arczomra hullattad könyvedet
És aggódó kebledre úgy öleltél,
Mintha féltetted volna gyermeked!
Hozzád simultam . . . 's hő kebledre zártan
Már megszokott szelid szavadra vártam
Hogy aztán együtt égi utra keljünk
'S angyallá lett Ilonkával beszéljünk

Majd rám néztél és azt felelte ajkad:
Kicsiny fiam, mindnyájan elmegyünk,
Ha hív az Úr! . . . De nem függ az te rajtad:
Mikor mehetsz Ilonkához velünk!
Ha majd a végső Husvét hajnalára
Felébredünk az angyalnak szavára!
Mert úgy rendelte azt az égi jószág,
Hogy földi álmunk ott legyen valóság!
Évek multak! gyermekből ifju lettem!
Szívembe zárva jó anyám szavát,
Mely mint talizmán örökdió feletem!
'S vészben, viharban édes nyugtot ad!
És míg az élet zajló tenger-árja
Roncesolt sajkámat úzi, tépi s hányja:
Révpartja tün' szemembe szép szigetnek,
Hová hit és remény bizton vezetnek!

Merész ábrándok édes bús remények,
Miknek képét csalódás dúlta szét,
Eszembe hozzák, mint a sírba térnek,
Szomszéd Ilonka bús történetét
'S míg zúg az ár . . . 's vihar tombol feletem:
Ugy érzem, hogy újra gyermek lettem!
Derültén a szép Husvét hajnalának
Fohászim jó anyám ölébe szállnak.

És hallom újra édes biztatását!
'S keblén pihenve oly' boldog vagyok!
Mig tört reményim sírját folyton ássák:
Jövömrre biztató sugár ragyog!
Szívem' szerelme: jó anyám, fiadnak
Nyujtott tanácsid új erőt így adnak!
És sóhajtok: — kebledre ráborultam. —
Boldog vagyok mert hinni megtanultam!

Beke József.

Miért nem nősültem én meg?

Irta: Sturza Károly.

Talán a szemét is kikaparnám annak,
még ha a főnököm volna is, ki azt merné rólam
állítani, hogy ellensége vagyok a szent házassá-
életnek, de azért — erősen hiszem — nem ér-
het a következetlenség vádjá, ha kijelentem
hogy mégis csak burokból született az, ki nem
hajtotta fejét az édes járom alá.

Hiszem ha úgy ifju fejjel, de akár még
a holdrendjellel is némileg kitüntetve, csak
kivánni kellene, hogy lebbenjen meg a jövő
fátyola és szemünk elé tűnne jövőnk házassá-
életünk minden nyomorúsága, de minden örö-
me is, talán nem volna oly nehéz az elhatá-
rozás, de hát csodák manapság csak ritkán
történnék, és azok is egész más jellegűek, a

mit pedig én eddig láttam és hallottam a házassá-
letről, az nem igen biztatott a gyors és
főképen megdölgötlan eselekvésre.

Láttam már házastársakat, — szomorú
volna, ha ebben sem lett volna még részem
— hiszen lépten — nyomon találkozhatunk
velük, de az volt mindig gyanus én előttem,
hogy általában csak kétféleképen nyilatkoztak
róluk, ha a hir szárnyaira kapta őket.

Egyik részéről azt mondták, hogy rend-
kívül rosszul élnek. Megelégedetten mosolyog-
tam mindig ilyenkor, és óvatosságom oly rend-
kívüli módon tetszett nekem, hogy sohasem
mulasztottam el gondolatban megveregetni a
saját vállamat. Hogyisne, ha megnősültem
volna, most esetleg ép így nyilatkoznának rólam.

A másik részéről meg azt állították, hogy
példás családi életet élnek. Mikor ezt hallottam,
szomorúság fogott el, és szemrehányást tettem
magamnak, a mért én is meg nem nősültem,
lám ebben az esetben most rólam is így nyilat-
koznának. De azután gondolkozni kezdtem és
rendesen arra az eredményre jutottam, hogy
mégis csak okos dolgot műveltem azzal, hogy
a házasság révébe nem esolnakzám. Bol-
dogult tanáromtól hallottam ugyanis hogy a
mint nincs abszolút rossz, úgy nincs abszolút
jó sem. No hát akkor humbug az a példás
családi élet mert az én véleményem szerint
az az abszolút jó.

De hát a főnököm, a kollégáim még a
kifőző is, a hol azt bisonyitgattam nap nap
után hogy azért élünk, hogy együtt, váltig
azt tanácsolták, alapítsak családi tűzhelyet. A
dolog szeget ütött a fejembe különös tekintettel
azon körülményre, hogy a kifőző is ezen a
véleményen volt.

Ha én családi tűzhelyet alapítok, akkor
a kifőző eszik egy vendégétől. a ki ugyan
sokat, de legalább rendszeren eszik nála; világos,
hogy érdeke ellen beszél, tehát tauácsa ara-
nyat ér.

A következtetés rendes körülmények kö-
zött helyes lett volna; de az én esetem amint
később kitént bizonyos tekintetben rendkívüli
volt, és így én is helytelen következtetésre
jutottam.

Mi volt az én esetemben a rendkívüli, és
ilyenformán mit ért hát tulajdonképpen a kifő-
ző tanácsa, ha nem aranyat, arra később
térek rá.

Mikor már kultusz keletkezett a megháza-
sításomból és én már a kutyákra is dühös let-
tem, mert azt hittem hogy azok is azt ugatják,
hogy házasodjam meg, egy épen nem szép
tavaszi napon végre elhatároztam, hogy engedni
fogok az általános, de részben érthetetlen óhaj-
nak és meg fogok nősülni.

Természetesen nem mentem fejjel a fal-
nak, hanem óvatosan, mint macska a forró
kását, csak kerülgettem a végső határozatot
és bizonynyal a megközelíthetlenség palástjába
burkolóztam volna, ha egy szép leány megtámad
az utcán azzal, hogy vegyem el.

Fabius Cunkator hozzám képest higany
volt, annyira késedelmeskedtem. Valami félesz-
tendei cunctatorkodás után meggyőződtem,
hogy az én falumban nekem való leány vagy
özvegy asszony nincsen. Ez nem akar sértés
lenni a falumbeli asszonyokra, leányokra nézve
sőt ellenkezőleg: egyik sem szolgált rá, hogy
olyan rossz ura legyen, a minő belőlem föltét-
lenül válnék.

Más vidékre vittem át tanulmányaim
szinterét és a székes főváros hölgyeire vettem
ki a hálomat. Ott a jó sorsom egy házasság-
közvetítővel hozott össze, valami Grünnel. . .
Tösgyökeres magyar, sőt vastagnyakú kálomista
gyerek, igen érdekes a története. Kezdetben
nem is Grünnek hitták, ereiben kék vér lüktet
ősrégi, szittya, hirneves nemzetségnek a sarja
de fiatal korában könnyelműsége végzetes tette
esábitotta, váltót hamisított egy pár főrangú
rokona nevére, családjá levette róla a kezét és
akkor becsukták. . . Mikor kiszabadult nemes
haraggal sujtotta családját, letette az ősrégi
szittya hirneves nemzetség nevét és felvette a
közönséges hangzású Grün nevet. . . A dolgot
igen valószínűvé teszi sok lemondást tanusító
arca legkimagaslóbb része a keletiesen szittya-
hajlásu-orr.

Ez a nemeslelkű ember felakarta hasz-
nálni ifjú korából fennmaradt befolyását, és
erőnek-erejével mágnás kisasszonyt akart nekem
feleségül commendálni. De a legelső kísérletnél
is hajótörést szenvedett, a mennyiben a leg-
határozottabban kijelentettem, hogy nem nősülök
mágnás családból, ha másért nem, hát már
azért sem, mert egyenrangúak sőt tán ismeret-

ségben is vannak azzal a családdal, a mely levette róla a kezét.

Grün ur meghatottan fogta meg a kezem és megszorítva azt, szóltanul átölelt. Jól van hát, mondta azután, hogy erőt vett meghatottságán okosan teszem, más hölgyet fog hát ajánlani, fiatal is, jót is, gazdagot is, szépet is, kedvest is, a sok is-től már nem hallottam a többi kiválóságait.

Két héttel később találkoztam Grün ur választottjával, a ki tulajdonképen az én választottam kellett, hogy legyen. Három héttel később pedig újra más vidékre tettem át tanulmányaim színterét, a mennyiben ismét vissza tértem kis falumba és hallgattam mit beszélnek a házasságról, de azóta ha kutyát hallok ugatni, ha házasságot tanácsolnak, mindig kajánul mosolygok...

Hogyan? Miért? Joggal intézhetik hozzám a kérdést, miután már ennyit elmondtam. Megfelelek erre is.

A választottat illetőleg Grün ur nem tulzott; meglátszott első tekintetre, hogy a rendesenél is többekkel rendelkezik, és ez tán nem is lett volna még oly nagy baj, feltéve hogy kiváló is-ei pótlása alkalmával a hazai ipar pártolását nem hagyja figyelmen kívül.

De... és ezen alávaló eljárásomat csak szertelen óvatosságom vagy mentheti, vagy nem, mert enyhítene fölösleges — érdeklődtem a delnő előlétele iránt és a mit megtudtam, — könyörgöm alássan — ez elvette minden kedvemet a nősüléstől. A kopószimatú férfit, kit már azért sem nevezek meg, nehogy az agglégények számát szaporítsam, a következőket tudatta velem.

„Szóbanforgó delnő 18 tavaszt ért meg. Három évvel ezelőtt egy pesti háziur fiával ismerkedett meg. Az ifju a ki akkor szintén csak 18 tavasz virágait látta nyilni, halálosan beleszeretett a kis leánykába és miután az illetékes körök beleegyezését nem remélhette elnyerni, a leánykát szökésre bírta. A szökés ugyan, mint ilyen nem sikerült, mert eskü a keleti pályaudvar indulási oldalig jutottak hol az ifjut édes papája néhány (átallos kimondani) „izével“ fogadta de a leánykára nézve eredménytelenül járt, mert a szigorú papa halás tekintetét vetett reája és egy csomó bankóval adta kézzelfogható bizonyítékát is hálájának, a mért értesítette, hogy fia meg akarja szöktetni. Ezen esemény óta oly szerencsés volt szóban forgó delnő, hogy igen gyakran megakarták szöktetni, de sajátságos, mindig megakadályozta benne az illető szöktető papája, a miből ugyan csak a hölgy nyert, mert hozományának eredete erre vezethető vissza. Egyebekben azonban szóbanforgó delnő teljesen kifogástalan.”

Nekem ez is elég volt, nem volt még egyebekre is szükségem, hogy egy közlelő érdeklő gyászbeszédre való hivatkozással beszüntessem a találkozásokat Grün ur választottjával, a ki tulajdonképen az én választottam kellett, hogy legyen.

A kit nem elégitett ki a fordulat, az Grün ur volt. Be is pörölt a nemes férfit, nem is tudom milyen kártérítésre... Jövő hó 4-én lesz a tárgyalás. Grün urat illetőleg ezek után az a véleményem, hogy az a kijelentése, hogy ereiben kék vér lüktet, és ősrégi szittya, hirtelven nemzetségnek a sarja szemérmellen, fillentés, és ne csodálkozzék ezek után senki, ha a tárgyalás alkalmával rendbirságban marasztalnak el, mert én bizony csak egész egyszerűen Grün-nek fogom nevezni.

A kit még kevésbé elégitett ki ez a fordulat, az a kifőző volt. Dühében majd nem sirt. Másnap azonban lecsillapult és ebéd után határozottan kijelentette, hogy tíz koronával többet kell havonként fizetni, különben nem láthat el tovább élelemmel.

— De hát mért nem? — kérdém tőle nagyon lehangoltan.

— Mert tönkre eszik! — tört ki belőle a lét fenntartás őszöne.

Eszembe jutott, hátha az önérdék adta ajkára azt a bizonyos tanácsot?

— Hát ezért tanácsolta, hogy nősüljek meg? — kérdém tőle igen szomorúan.

— Hát persze! — válaszolta dühösen. — Azt hiszi az úr, hogy loptam a pénzemét? Eddig minden hónapban 9 koronát fizettem rá, hogy jóllakjék. De örökké csak nem fizethetek rá? Nősüljön meg! —

Megtörtén adtam meg magamat és azóta inkább tíz koronával többet fizetek neki és eszem annyit nála, hogy még így is ráfizet, de azért meg nem nősülök sohasem.

Tehát a kifőző tanácsa nem aranyat ért, de neki havonként kilenez koronájába került.

Most csak azt szeretném tudni, hogy mi-féle érdekből tanácsolta nekem a főnököm annyira a nősülést?

Válasz egy vasárnapi levélre.

Kik állandóan a csillagokat nézik nem látják az előttük levő gödröt, — s az eredmény zsupsz!

Körülbelül így járt e lapunk szellemes munkatársa kit dr. (vagy talán inkább Dr.) aláírással az olvasó közönség bizonyosan ismer.

Emberbaráti jó indulata, könyörületes lelke, egyoldalú panasz alapján megszánt egy síró-rívó asszonyt; — előveszi pennáját védelmébe veszi a hatóságüldözött 5 gyermekes anyát, s irigylésreméltó jóindulattal — persze csak színiég — kívánja a hatóságnak, hogy „szíveik hasadjanak meg“. — Nehogy azonban a közkedveltségnek örvendő — »dr.«-unk tényleg mit sem sejtőleg beleessék az előtte tátongó Isten tudja mi mindent magában rejtő gödörbe és szájalom helyett kacaját kellő eviczkélésének legyünk tanui, teljes tárgyilagossággal és a valóságnak megfelelően adom elő azon szegény asszony »hajszolását« és meg vagyok róla győződve, hogy »dr.« ur ezen oldalról is megvilágosítva látván, az érmet, neheztelés helyett még köszönetet is szavazna nekem — ha ugyan tudná hogy kinek.

Azon »tengődő szegény asszony és öt gyermeke« — első sorban is társadalmi úton először is állandó támogatásban részesül, mely az ő és családja megélhetését biztosítja. Az inségesek, a szükölködők segélyére történt minden egyes adakozásoknál a figyelem reájuk lett irányítva, s az aránylag őket illető résznél nagyobb segélyt kaptak.

Az első állítás valóságára hivatkozom a »szegény asszony« kiskorúira, — a másodiknál pedig az adomány kiosztók bármely tagjára.

A nem nyomorgó és betevő falatot nem nélkülöző család a helyhatóság és a képviselő testület irgalmából, (mely azonban természetesen nem lehet végtelen) lakik a fő-utczában, s a házbér fizetési kötelezettségéről úgy szólván halvány sejtelmé sincs. Ezzel azonban az üldözés még nem ért véget.

A közelmúltban a hatóság teljesen ingyen kieszközölt, illetve kiadott neki cseléd elhelyezésre iparigazolványt. Mivel azonban az ily igazolvány legkevesebb 400 kor. biztosíték leteléséhez van kötve, ismét díjtalanul lépések tettek, hogy ne 400 de csak 100 kor. biztosítékot tegyen le. — Ez úgy még elintézés alatt áll.

Ez az úgy nevezett célzatos és hivatalos hajszolás, melynek tudatában igen helyesnek talalom, hogy a hatóság szíve nem hasad meg.

Válasz a „Vasárnapi levél“-re válaszolóknak.

Don Quijotte de la Mancha volt az a retenthetetlen hős, a ki pánczélozva, szuronyt szegezve rohant neki — szelmalmoknak, igaz, hogy középkori rémregényes időkben. Pánczélozva, szuronysegezve rohan neki ma is a vasárnapi levélre választ író — szelmalmoknak, a Seiffensteiner Salamon egy kibővített anekdotájának.

Felemeli hivatalos köszörűkövel kiélesített kardját és neki vag háromszor szegény Seiffensteiner Salamon fejének, de Seiffensteiner Salamon még él, halljátok beszél, ekkép szól a néphez:

»Jutja nekem eszembe egy anekdotát!

Volta edjszer edj községben edj érdemekben megöszült palgártárs. A mikor jobilálták, az önnepi szónok a kultó szavával élve, így ödvözölte őtet: »Hodd sösse még sokáig a napfény golombűsz fejedet!« Mire a Számi Bauchgedanken, a megöszült palgártárs visszavágta neki:

Oztat én kikérek mogamnak. Óz én fejem nem tük, hogy oztat megöszössék.« —

Sandika-Bandika az én incognitó válaszoló. Ó is szó szerint értette a mit mondtam, és esdve kéri Allah, hogy ne engedje be telje-

sedni a kívánságomat, ne engedje meghasadni a szíveket. Ugy legyen!

Nálánál kevésbbé tragikusan vették a szív-meghasadást az ugyancsak említett szerencsétlen szerelmesek. Ok is megválaszolták vasárnapi levelemet. Az első azt írja, hogy én hiábavalóságokat kívántam neki, mert az ő szíve nem hasadhat már meg, mert az meg van már hasadva a mióta hasztalan nézte hamis szemű lányka pajkos gödröcskéit. Ó is nagy nevű előtte válaszolóhoz hasonlóan nem szeretné engem e gödröcskében (az előtte válaszoló saját nagy térfogatához képest gödröket emlit) eviczkélve látni.

A másik szerencsétlen szerelmes »kinek szerelme jobbra, meg balra tekint«, azt mondja levelében, hogy inkább szerelmének kellett volna a szív meghasadást kívánnom, mert akkor könynyben oszthatná szívét jobbra, meg balra. A harmadik, a kinek szerelme akadályokba ütközik azt ajálja, hogy villámhárító, illetve akadályhárító válaszolómat fogadjam fel neki, hogy az ő akadályait is gördítse el utból. Hát incognitó válaszíróim ön fel van fogadva!

dr.

CSARNOK.

Poéta szerelem.

Ott laktok egymás szomszédságában. Egy alacsony repedezett deszka kerítés választotta el kertjüket egymástól.

És az nagyon jó volt, hogy egymással szomszédságban laktok, mivel mindennap találkozhattok.

Egy kis rokon vonzalom kötötte őket egymashoz.

A fiu egy majáliston ismerkedett meg a szöke, égszinkék szemű Erzsikével. Ó volt az első férfi ismerőse. Azaz az első süvölvény ismerős, mert csak a nyolczadik osztályba járt és a bajusza is alig pelyhedzett az ora alatt. De faktum, hogy megismerkedtek.

A kis Erzsike tizenöt esztendő, üde szépségével, lehelletszerű tisztaságával vobz volt Marlitte »aranyos Erzsikéjénél«. Csupa élet, szendesség, ártatlanság. Olyan mintegy vakítóféhérségű majusi gyöngyvirág.

Fehér ruha volt rajta most is, olyan fehér, mint tudatlan mocsoktalan lelke.

Olyan félénknek érezte magát ezen a diákok rendezte első multságán, amelyre kedves anyja elvitte. S mikor a tánczról már kipirult Jenő megállt s meghajtotta magát öntudatlanul, de azért félve engedte magát a tánczba vezetni.

S mikor a pajkos Jenő, ki úgy látszik ugyesen forgolódott a lányok körül, egy pár banalis bókot sugdosott a fülebe, olyan különöset érzett a szívében és tudta, hogy minden vére az arczába szökött s szemeit lesütve, nem tudott mit válaszolni. S csak akkor mert felnézni, mikor Jenő hamiskás mosolylyal helyére kísérté és megköszönte a tánczot.

Ugy örült, hogy kedves anyjának védőszárnyai alá menekülhetett, de azért keserű szemrehányásokkal illette magát ügyetlenségéért és aggódott, hogy most bizony csak nem viszi többet tánczolni Jenő.

De csakhamar újra megjelent és mulattatta sokat. És ő olyan kellemesnek találta ezt. S mikor hazaért, egész északa arról a pajkos Jenőről álmodott...

Azután találkoztak napjában. Bizalmas, kellemes volt ez a találkozás. Ha elmaradt, nem tudtak egész nap hova lenni.

Pedig kevesett beszéltek. Erzsike csudálkozott, hogy a másokkal szemben annyira beszédese Jenő az ő közelében olyan néma s csak folyton sóhajtozik. De azért megértették egymást és vágyakoztak egymás után.

Erzsike mamája nem tudta kitalálni, hogy az ő Erzsikéje mostanában miért olyan komoly, ábrándozó.

Az önképzőkörnek pedig külön segéd titkárt kellett választani, hogy a szerelmes verseket, melyeket Jenő küldött be, kellőképen kezelhesse. S egyes iskolai ünnepélyek alkalmával, amelyekben Jenő mindig szerepelt, mintha mindég csak a szintén jelenlevő Erzsikének szavalna, vagy olvasna fel. Ez még jobbra fokozta Erzsike érzelmeit.

De telt az idő. S nem tudni, hogy Jenő szorgalmának, vagy Erzsike ájtatos fohászainak köszönhető, hogy Jenő megért azaz, hogy érett lett. És ezzel utött a válas órája. A kert aljában történt találkák még mindig rejtve maradtak a gonosz mama őrző szemei előtt.

(Végo követk.)

Rosenberg Jg. utóda

WIGNER

bőrkereskedése és cipőfelsőrész-gyára
BUDAPEST, IX., Soroksári-utca 18.

Nagy választék

CZIPÓ-FELSŐRÉSZEK BEN.

Mindenféle

kül- és belföldi bőrárak cipéskellékek

férfi- és női cipésszek részére

a legolcsóbb árakon állandóan raktáron vannak.

Legolcsóbb bevásárlási forrás Budapesten.

Megrendelések a legpontosabban eszközöltetnek.

A szétküldés utánvétellel történik.

Megrendelésnél sziveskedjék nevét, lakását és az utolsó postát pontosan megadni.

Reklamációk csak 8 napon belül fogadtatnak el, meg nem felelő árak pedig díjmentesen visszavétetnek.

Kívánatra árjegyzék ingyen.

Jobb és megbízhatóbb
gazdasági és kerti

MAGYAK

nem léteznek,

mint a minőket **27 év óta** szállít

Mauthner Ödön

es. és kir. udvari szállító magkereskedése

BUDAPESTEN.

Irodák és raktárak:

VII. ker., Rottenbiller-utca 33.

(Közuti villamos megállóhelye.)

Elárusító helyiségek:

VI. kerület, Andrásy-ut 23.

(A m. kir. operával szemben.)

226 oldalra terjedő képes árjegyzéket kívánatra ingyen és bérmentve küldi.

Diszoklevél:

Liszaon 1890.

Bordeaux 1896.

Páris 1896.

Francia pezsgőbor gyárosok

FRANÇOIS LAJOS és Tsa

császári és királyi udvari szállítók

Fülöp Szász Coburg Gothai Herczeg Ő Fensége szállítói.

BUDAFOK (PROMONTOR.)

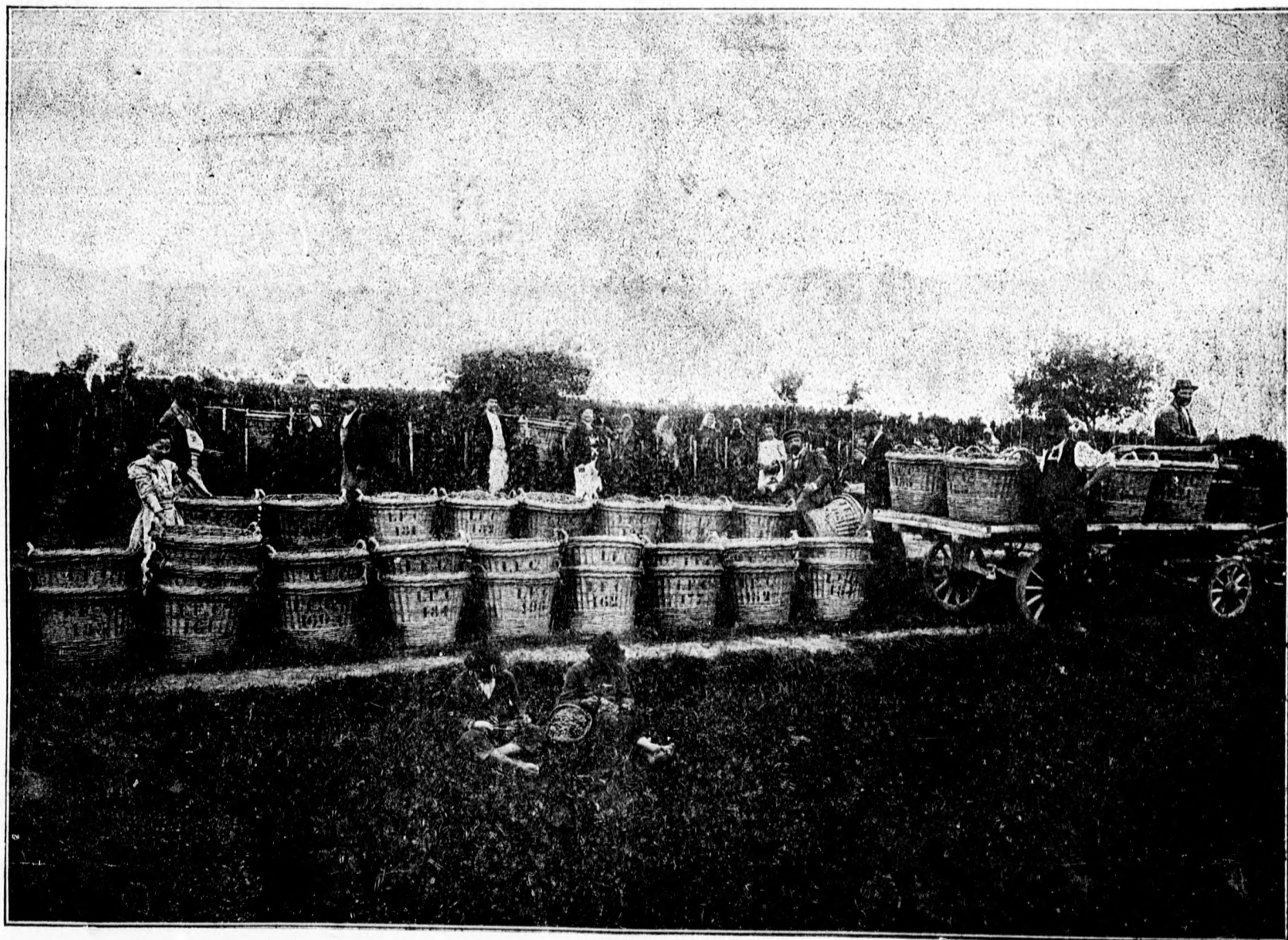
Aranyérmek

elsőrangú kitüntetések:

Páris, Nizza, Temesvár,

Antwerpen, Budapest,

Marseille, Brüssel, Bécs.

Szüret Budafokon